

☒ „Zoo is God de rotssteen mijns harten en mijn deel in eeuwigheid.”

Laat Asafs troost indruppelen in de schrijnende wonde. Bezwijk dan ook mijn vleesch en mijn hart... God, mijn God, is de rotssteen van mijn zwakke, moede, bedroefde hart, — Hij is mijn deel in eeuwigheid! — Welk een schuilplaats! ☒

☒ ☒

Ja, het kan ons wel eens *bang* worden! In een tijd van werkeloosheid en maatschappelijke crisis. Velen, die welstand gekend hebben, worden bedreigd zelfs door broodsgebrek. Op *Wien* ons dan te verlaten voor het tegenwoordige? *Wie* zal voorzien in de dagelijksche noodden? Asaf zingt: „Maar mij aangaande, het is mij goed nabij God te wezen; ik zet mijn betrouwen op den Heere HEERE, om ál Uwe werken te vertellen!”

Is er iets heerlijkers, dan nabij God te wezen? Iets dat meer noodig is, dan te leunen op Hem?

Wie op Hem vertrouwen, zullen niet beschaamd worden. God maakt álles wel. Zijn wérk is volkomen; Zijn wég volmaakt! Vertrouwen we slechts méér op Hem!

We zouden méér kunnen vertellen van Zijn goeder-tierenheid, van Zijn werken!

Welk een heerlijk goed, Hem-Zelf te bezitten! ☒

☒ ☒

God wordt genoemd de „God áller vertroostingén.” (2 Kor. 1 : 3.) Hij heeft altijd troost. Voor iedereen. Te allen tijde! Hij heeft méér nog dan de zeven troost-woorden van Asaf. Maar *déze zeven* zijn óók van Hém! En met een geringe wijziging in Elifaz' woord (Job 15:11^a.) vragen we elkander tenslotte:

„Zijn de vertroostingén Gods ons te klein?”
J. T.

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

„HET EEUWIG LIED.”

HET LIED DER NATUUR IS DOOR DEN SOCIALIS-tischen dichter, Adama van Scheltema, het eeuwig lied genoemd. Maar blijkbaar hoorde hij wel het zingen, doch verstond niets van den inhoud.

Paulus heeft gezegd, dat de toorn van God over den mensch geopenbaard wordt, omdat hij los van God zijn weg gaat, terwijl hij toch, van de Schepping af, uit al de werken Gods kan kennen en doorzien de eeuwige kracht en de Goddelijkheid Gods.

De menschen hebben zich van God afgewend. Daarom kennen ze Hem en Zijn wonderwerken niet. Hun overleggingen zijn ijdel; hun onverstandig hart is verduisterd. Ze geven zich uit voor wijs, en zijn dwaas. Vanzelf eeren ze dus God niet, maar eigen bedenk-selen.

Beluisteren we, hoe Adama van Scheltema het eeuwig lied der natuur bezingt:

Ik lig en luier in de wei —
En boven mij de hemel,
De groote, blauwe, blonde lucht,
En boven mij een bonte vlieg,
Die zweeft — en zingt — en zoemt —
Weg! — en weerom?
En zingt en zoemt —
En 'k luier — luister naar haar lied —
Beduidt het iet . . . ?
Ik weet het niet.

Dan volgen twee coupletten, waarin over het zingen van vogel en krekel wordt gesproken, telkens met het refrein: „Beduidt het iet — ? Ik weet het niet.”

Om dan te eindigen met:

☒ En boven mij de hemel ☒
Met al zijn eindeloos verschieft,
Met al zijn eindeloze licht —
En boven mij de stille tijd,
En boven mij de eeuwigheid, —
En 'k luister, luister naar haar lied,
Haar eeuwig — eeuwig — eeuwig lied —
Beduidt het iet . . . ?
Ik weet het niet —
Ik weet het niet!

Heel het Goddelijke kenmerk, dat op en in de Schepping ligt, wordt niet gekend. Vandaar dat onzekere; dat moeten erkennen, niets te weten.

Hoor nu daartegenover Gezelle eens, den prins onder de latere Christen-dichters!

Niet alleen bezingt hij wonderschoon geestelijke dingen, maar ook, en vooral, merkt hij Gods hand op in de natuur, in de kleinste voortbrengselen der natuur.

Herinneren we ons alleen maar zijn „Schrijverke,” waarvan in dit nummer elders een beschrijving wordt gegeven.

Hij vraagt óók om verklaring van ontstaan en zijn en toekomst. Hij vraagt óók naar hetgeen het te beduiden heeft, wat een der Schrijverkes doet.

Maar — dan is het antwoord geen: „Ik weet het niet!”

Neen, dan ziet hij wat zijn Schrijverke op het waterke schrijft. Hoor, hoe hij het hem zelf laat zeggen: ☒

„Wij schrijven,” zoo sprak het, „al krinkelend af
het gene onze Meester, weleer,
ons makend en leerend, te schrijven gaf,
één lesse, niet min nochte meer.
Wij schrijven, en kunt gij die lesse toch
niet lezen, en zijt gij zoo bot?
Wij schrijven, herschrijven en schrijven nóg:
den heiligen Name van God!”

Zoo bot? Ja, bot is het ongeloof! Het verstaat niet het leven der natuur, omdat het niet gelooft. En alleen het geloof verstaat de dingen, die niet gezien worden. Het hoort de Schepping het eeuwig lied zingen van den Schepper! ☒

IN DEN GREEP VAN MAMMON

door L. PENNING

RANDIJK HIELD ZICH GOED. HET ANT-woord stelde hem teleur, maar hij wilde het niet laten blijken. Hij sprak er geen woord meer over en liet Wailing uit.

Maar daarmee was de zaak toch niet afgedaan. Het zaad, door Wailing gestrooid, bleef achter in het hart van Randijk.

Hij had zijn plaats weer ingenomen bij de tafel, en op hetgeen Alberdien sprak, gaf hij slechts ver-strooide antwoorden, want hij dacht aan die zoo ge-slaagde speculatie, die zijn neus was voorbijgegaan.

„Ik wenschte, dat je mij een anderen raad had ge-gewezen,” zeide hij op een gemelijken toon; „dan zou ik heden avond vijf duizend gulden rijker zijn geweest.”

Het was het zaad, dat opschoot in zijn ziel, het giftige Mammonszaad....

Maar al sprak Alberdien niet zooveel, ze was daar-om nog niet op haar mond gevallen, en ze dorst het wel te zeggen ook, als ze meende, dat het noodig was.

„Ik dacht, dat we genoeg hadden, Anton.”

Genoeg.... genoeg....

Het klonk Randijk vreemd in de ooren. Zijn vrouw diende God — deed hij het ook nog? Natuurlijk deed hij het. Maar hij had een anderen kijk op geldzaken dan zijn vrouw; dat was het. Ze was flink in 't huis-houden; ze beheerde haar huishoudgeld op de uit-stekendste wijze — niemand, die 't haar verbeteren zou! Doch op het gebied van den handel was haar